

crítica cinema

MARCEL·LÍ BORRELL

Imatges per a sords

1. De què va? Una noia sorda que treballa de secretària, s'alia amb un ex-lladregot per intentar readreçar junts una vida en excés monòtona...

2. Com va? D'un efectisme de tall gesticular, més manierista i gris que una impersonal sala de fotocopiadores... Jacques Audiard -cognom d'acudit fàcil per a un director que filma una història de sor-deses!- sap que el que importa d'un relat, no es allò que s'explica, sinó el *com*. I en aquest sentit -amb perdó-, *Llegeix-me els llavis* doblada al català del que ara es parla

gràcies als esforços normalitzadors de la **Triniralitat**, l'Audiard guionista i director esmerça retòriques visuals de cinema negre en versió francesa però amb síncopat ritme de *Thriller underground* ianqui. En el fons, una marginal història d'amor entre una limitada i poc agaciada noia i un facinerós de bon veure, mala jeia i curt de gambals: ella, una genuïna i mil·limetrada Emmanuelle Devos; ell, un murri morro fort Vincent Cassel. Dos solitaris, dos perdedors innats, en mans d'un cineasta hipergenerós que els dóna una segona oportunitat. Un film que arropa amb tres anys de retard, que es veu amb un cert regust petaner, però que a la vista del que ens està caient ara mateix a les pantalles, fins i tot té relativa gràcia. **3. I va:** Per aficionats al cinema francès proianqui però...

Llegeix-me els llavis

Director: Jacques Audiard.

Intèrprets: Emmanuelle Devos, Vincent Cassel, Olivier Gourmet, François Dupont. França, 2001. 115 minuts. Bonaire